

⁹ Възврънатият естествен розов цвят на бузите, естествената скорост на мисълта и тялото, способността на съпротива и най-вече отново силната гордост, воля, а на места и благодост.

¹⁰ Бенц, 95.

¹¹ Бенц, 159.

¹² Бенц, 167.

¹³ Бенц, 169.

¹⁴ Бенц, 170.

¹⁵ Бенц, 194.

¹⁶ Бенц, 213-214.

¹⁷ Бенц, 211.

¹⁸ Бенц, 17.

¹⁹ По същия начин Фани Хорн се изживява като съвременен женски Дон Жуан (Души, 122). Тази лесна употреба на големи културни символи обаче е правила по-скоро отлично впечатление на литературните историци - напр. Кръстьо Куюмджиев. „Димитър Димов“. Монография. С., 1987.

²⁰ Души, 37.

²¹ Души, 86-87.

²² Души, 15.

²³ Имаме случай, сходен с описания от Барт в есето „Беднякът и пролетарият“ - Р. Барт, „Въображението на знака“, С., 1991, 101-102. Там разликата между осъзнатото и неосъзнатото класово различие е анализирано върху материал от филмите на Чаплин.

²⁴ За тях Ерих Ауербах стегнато пише: „Проникването на екзистенциална и трагическа сериозност в реализма, което наблюдаваме при Стендал и Балзак, несъмнено е пряко свързано с романтическата тенденция към смесване на стиловете, изразена и в девиза „Шекспир срещу Расин“; аз смятам, че смесването на сериозността и всекидневната действителност при Стендал и Балзак е много по-продуктивно, по-съществено, по-важно, отколкото съединяването на възвишеното (le sublime) с гротескното (le grotesque), декларирано от групата на Виктор Юго.“ (Ерих Ауербах. „Мимесис“. М., 1976, с. 475.)

²⁵ Н. Георгиев „Името на розата и на тютюна („Бай Ганьо“ и „Тютюн“ - междутекстов анализ)“. Изд. на БАН, С., 1992, с. 40.